

Abuztuko eguraldirik ederrena

Hondarribia, 25. zk., 1988-10: 3.

Joan den udako astelehen bat zen.

Eguerdi-eguerdia.

Euririk ez zuen ari, baina itsasoa haserre zegoen, zerua goibel, lainoak ur beltzez kargatuak mantso-mantso ekialderuntz.

Butroiko pasealekuan bi gizon eta lau kainabela; arrainik ez; marea gorantz, bete-betea. Hamabietan, ilun!... eta hor dator argiak piztuta autobus urdin handi bat, "Muela" zegoen aurrean geratu zen, eta hustu zituen bi atetatik gizakume helduak..., pasealekuko mutur hori bete zuten arte.

Neu, porlanezko jarlekuan eserita, begira, eta ikusi nion matrikula: ZA, aragoindarrak.

Lehortarrak itsasoa ikustera.

Horrelako bidaietan sarri gauza bera gertatzen da; gehienek ez dakite ezer, baina bada norbait asko dakiena.

Beste guztien muinak honen kaskoan hustu balituzte bezala.

Buruaz gainera bazuen gizon luze honek agintzeko planta ere, gabardinaz jantzia, eta beste guztiak itsasoak liluratuta karelean zeudela, hau gora begira eta eskuan zekarren aterkia irekitzeko prest. Euriari deika balego bezala, bakarrik hizketan, zegutxiotan ere esan ziela bidaikideei, aterkia ekartzeko, iparraldeko lurralde honetan udan ere euria egiten duela, eta, hara, hala gertatu... edo gertatuko!... eta inork ez zuela jantzi lodirik ekarri eta hemen hoztuko zirela zahartxoena...

Marmarrean ari zen gizona, nire ondoan, zutik... Gero nire alboan eseri zen eta galdetu egin zidan ea ni bertokoa nintzen; neuk baietz hemen bizi nintzela... Bada bera lehen egona zela hemen, jubilatuta aurretik, Irunen soldaduzkan zegoen seme bat bisitatzen, orduan honeratu zela itsasoa ikustera, eta, eraz, ongi aski zekiela hemengo zerua zein beltza zen, zenbat euri egiten zuen... Itsasoa zela hemen ikusgarria, asko mugitzen zena..., eta arrain ona hemengoa, eta ez Mediterraneoko substantzi gabekoa!... "Hori zegoen ona, zeren eta eguraldia, infernuko haize-auria..., neuk arineketan trenea hartu behar nuen, baina ordu pare bateko bisita balio zuen hemengo taberna batetan egin nuen otordu hark"...

Horregatik ekarri zituela hainbeste lagun honeraino bazkaritara...

Neuk ez nion oraindik ezer esan; ez neukan ezer handirik esateko ere, baina ez zen beste inori hitza ematekoa! Bakarrizketan ari zen bitartean lainoak ez zeuden lo, bazihoazen abiadur handian ekialderako zitaren batetara, goien eguzkia irteten hasi, orduerdi batean zeruitsasoak argitu eta berehala jarri zen abuztuko eguzkia kaskoak berotzen!... Nire ondoan hizketan ari zenak erantzi zuen gabardina, laster kuadrozko jaka lodia ere... eta isildu egin zen.

"Hara –esan nion– sortea izan duzute azkenean, primerako eguraldia datorkizute".

Ez zitzaion gustatu.

"Baina ez didazu esango hau hemen, nortean, gauza normala denik!"

Bitartean, jubilatua sakabanatu ziren paseoan, batzu karelean eserita eguzkia hartzen, besteak arrain bat harrapatzen ikusi nahi!, eta beste batzu, ausartenak, espigoinetik aurrera zihoazen.

Hala ere norbait gogoratu zen jefiaz, eta zahartxo irripartsu bat etorri zitzaion, galdezka, ez non jan behar zuten, ordubata joa zela... Eta honek txantxaz esan zion jefeari, bezperatik hasi eta hainbeste aldiz gero, irteterakoan bertan ere hainbeste sermoi, aterkia eta gabardina, gabardina eta aterkia, bide guztian, eta hara hemen eguzkia!...

Ez zitzaion gustatu... Muturra jarri, altxa zen, eta jakako goi poltsilutik txilibitua atera eta hiru ziztu luze jo zituen.

Adi zazu!, irakurle, militarizatuta baleude bezala jarri zituen zahartzo guztiak korrika!

Niri agur esan gabe joan zen pauso handiz bere ardiak biltzera.

Denbora eman izan badiza esango nion, bada, Hondarribiak abuztu guztian izan zuen eguzki guztia eskaini geniola.

Baina behar bada ez zuen sasi-jefe pesimistak poz hau merezi.